

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

8DE ÅRG.

DEN 16 DECEMBER 1906.

N° 11

Foto. Lithman. Sthm.

KAROLINA WIDERSTRÖM.
SVERIGES FÖRSTA KVINNLIGA LÄKARE.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sijversparre Sthm.—Gvg

KAROLINA WIDERSTRÖM.

SVERIGES FÖRSTA KVINNliga LÄKARE.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Doktor *Karolina Widerström*, fyllde den 10 dec. 50 år, hvilken dag blef en välkommen anledning för hennes många vänner att i någon mån visa henne den djupa aktning och hjärtliga sympati hon väcker hos enhver, som kommit i närmare beröring med henne.

Karolina Widerström föddes 1856 i Helsingborg, där fadern var veterinär. Efter att i hemmet ha erhållit största delen af sin skolbildning, genomgick hon åren 1873—75 Gymnastiska centralinstitutet i Stockholm. Men för en kvinna med Karolina Widerströms klara blick och starka plikt-känsla kunde det stora behof af kvinnliga läkare, som ofta mötte henne i hennes arbete, ej skjutas åt sidan som en utopi allenast. Behovet finns, det kräfvat att fyllas — hvem skall göra det? Hon dröjer ej med svaret, och med beundransvärdt målmedveten energi slår hon sig åter ned på skolbänken, denna gång i Wallinska skolan, hvarifrån hon utexamineras som student 1879. På våren 1888 tog hon licentiaten, tjänstgjorde vidare som ammanuens vid Karolinska institutets gynekologiska och obstetriska klinik. Huru hon därefter genom sin samvetsgranna skicklighet som läkare vunnit en aktad ställning inom läkarevärlden och såväl talrika som tacksamma patienter, är nogsamnt känt af allmänheten.

Doktor Widerström står vid sina femtio år i själfva centret af sin vidtnående verksamhet. Att bidra till snar lösning af de rent sociala och samhälliga problem, som snart sagdt dagligen möta henne såsom läkare, ha för henne vuxit in till ett med hennes kallelse. Jag vill här endast erinra om de talrika föreläsningar och kurser i kvinnohygien och huslig ekonomi, som under flera år afhållits i Stockholm och å landsorten, i skolor och allmänna föreläsning-

lokaler, vid flickskolemötena 1901 och 1904 samt folkskolemötet 1903. Eftersökt talare i därmed besläktade sociala och pedagogiska ämnen, medlem i flera styrelser för sociala ändamål, af öfverstyrelsen för rikets allm. läroverk, utnämnd till inspektor vid Detthowska skolan, ledare af lärarinnekurser i kvinnohygien och hälsolära samt förf. af åtskilliga brochurer, som utgått i flera upplagor, utöfvar Karolina Widerström ett inflytande, som når längre och djupare än kanhända den nuvarande generationen förmår öfverskåda. För sina patienter är hon ej blott den skarpsynta och skickliga läkaren, hon är äfven i särskild grad den fint och snabbt förstående, varmt kännande *medmänniskan*, hvars handtryckning alltid är en ärlig och finkänslig väns. Man träffar blott sällan en personlighet med så klart och starkt rättsmedvetande som Karolina Widerström, och dock äro de ord för henne karaktäristiska som hon själf en gång yttrat: "Man lär sig att icke dömma — för så vidt man lär af lifvet".

Mångfaldiga svenska kvinnor nämna henne med rätta som en af våra främsta — icke minst alla de unga kvinnliga "möjligheter", för hvilka hon brutit och banat väg. Men det är ej blott som en den där öppnat ett nytt arbetsfält för kvinnan, vi sätta henne så högt, utan äfven därför att det föredöme hon gifvit oss är, att den vetenskapligt bildade kvinnan *kan* bevara en sann, finkänslig och nobel kvinnlighet, och först då hon det gör, helt fyller sin kallelse-kraf. Doktor Widerström är en af dem, med hvilka det kommit en frisk ren vind af sanning, naturlig takt och ärligt pliktmedvetet arbete in i hvad som kallas "kampen för kvinnans frigörelse", och det är ej af minsta betydelse.

E. Hg.

H. S. De STÖCKHOLMSFOTOGRAF.

S:T. ERIKSBRON: stockholms nyaste, fullt moderna bro mellan norra Vasastaden och Kungsholmslandet. I bakgrunden "Birkastaden".

Klubb. Kon. A.-B. Bengt Silfverparre Stålm.—Og.

ARBETSFÖRMEDLINGSKONFERENSEN I STOCKHOLM.

HVAR 9 DAGS fotograf i Sthlm.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Olg

DELTAGARE I ARBETSFÖRMEDLINGSKONGRESSEN I STOCKHOLM.

Längst till höger förste aktuarien dr H. Elmquist, ordf., till vänster om ordf. e. o. amanuensen dr Å. Eliason, sek., sjökapt J. Kruse, Göteborg, hrr C. Johansson, Hälsingborg, N. Skogh, Malmö, sjökapt H. Morell, Stockholm, hrr A. Bergström, Norrköping, kronofogde J. Stenström, Karlstad, O. Lenander, Lund, H. Magnusson, Karlskrona, kamrer P. Tollin, Linköping, aktuarien dr G. Huss, fru Wagner, Sthlm, hrr godsägare I. Lindström, Turinge, Odman, Sthlm, landtbrukaren D. Pettersson, Bjällbo, häradshöfding Cl. Uggla, Västerås, disponent E. Hjorth, Sthlm, direktör E. Wavrinsky, Sthlm, åkare H. Persson, Sthlm, disponent J. Södergren, Norrköping, redaktör Lindqvist, Sthlm, skräddaremästare J. F. Nyström, Sthlm, grosshandlare H. V. Söderman, Uppsala, disponent L. Yngström, Falun, hr Olsson, ombudsmannen E. Söderström, hr Winroth, Sthlm.

Frågan om ett rationellt ordnande af arbetsfördelningen har under de senaste åren hos oss liksom i utlandet omfattats med ett allt lifligare intresse. För närvarande finnas i 10 af våra större städer särskilda anstalter för detta ändamål upprättade på resp. kommuners bekostnad, och på ett stort antal platser hafva förslag därom framställts. Inom Östergötlands läns landsting arbetar en kommitté för frågans utredande särskildt med hänsyn till landtbrukets behof af lättad tillgång på arbetskraft och bättre former för deras anskaffande. Äfven annorstädes har man bland jordbrukets målsmän ägnat liflig uppmärksamhet åt denna viktiga angelägenhet.

Det var därför onekligen i ett väl valdt ögonblick, som regeringen vid innevarande års riksdag tog initiativet till statsmakternas ingripande för att leda och befrämja den offentliga arbetsförmedlingen i riket. Riksdagen ställde sig ock mycket välvilligt till denna tanke — redan åren 1900 och 1901 hade frågan där väckts genom motioner af direktör E. Wavrinsky — och anvisade för ändamålet 15,000 kr. att användas under nästföljande år. Uppdraget att utarbete närmare plan och förslag till denna stats ledande och understödjande verksamhet lämnades åt Kommerskollegium, hvars afdelning för arbetsstatistik alltjämt med intresse följt frågans utveckling och i sina "Meddelanden" publicerat resultaten af de hittills varande anstaltarnas arbete.

I anledning af detta uppdrag och för att samla alla intresserade till enig samverkan inbjöd kommerskollegium till den konferens, som i dessa dagar samlats i Stockholm. Såsom sakkunniga tillkallades representanter för de redan nu verkamma anstalterna i Stockholm, Göteborg, Malmö, Helsingborg, Lund, Norrköping, Karlskrona, Karlstad och Sundsvall, äfvensom för städernas och landsbygdens viktigare näringar. Därjämte hade tillfälle att närvara beredts åt representanter för de orter, där frågan om anstalters

inrättande redan är aktuell, samt åt andra intresserade och med den offentliga arbetsförmedlingen förtrogna personer, såsom disponenten L. Yngström, Stora Kopparbergs bergslag, Erik Hjorth, Skånska cementgiuteriet, öfveringeniör T. Thelander, Bergsunds verkstad, disponenten J. Södergren som representant för textilindustrien, skräddarmästare J. F. Nyström, godsägare I. Lindström, hemmansägare D. Pettersson i Bjällbo, landsorganisationens ordförande hr Herman Lindqvist samt Typografiska föreningens ombudsman hr Emil Söderström. Hela antalet deltagare kom på detta sätt att uppgå till inemot 40, samtliga besjälade af intresse för den i snabb utveckling varande frågan.

Konferensen öppnades af kommerskollegii chef, generaldirektör Lagerheim, som hälsade deltagarne välkomna till det betydelsefulla arbetet. Förhandlingarne leddes af den arbetsstatistiska afdelningens energiske och för den offentliga arbetsförmedlingen verksamme föreståndare, dr H. Elmquist, och fortingo under synnerligen lifaktigt arbete torsdagen och fredagen den 6 och 7 december. Därefter har fortsatts, fortfarande under dr Elmquists ordförandeskap, det redan tidigare påbörjade arbetet mellan de särskilda anstaltarnas föreståndare för åvägabringande af full likformighet såväl med afseende å expeditionssystemet som ock beträffande den statistiska redovisningen af resultaten. Det torde ock vara det gemensamma intrycket hos alla deltagare, att konferensen på ett synnerligen lyckligt sätt löst den uppgift som nu förelåg, nämligen att redan från början inrikta alla sträfvanen för den offentliga arbetsförmedlingens befrämjande efter gemensamt uppdragna linjer till enhetlig samverkan.

Dr Elmquist och aktuarien Huss ha under året studerat arbetsförmedlingsverksamheten i utlandet, och den senare har med understöd af stadsmedel besökt ett stort antal arbetsförmedlingsanstalter i olika länder.

NÅGRA JAPANSKA KONSTSLÖJDFÖREMÅL.

ETT APROPOS VID ÖPPNANDET AF DET RÖHSSKA KONSTSLÖJDMUSEETS JAPANSKA SAMLINGAR I GÖTEBORG.

Foto A. Har'man. Gbg.

Fig. 1—2 »INRO'S», japanska medicinlådor, tillhörande det nyöppnade Röhsska konstslöjdmuseets samlingar.

Konstslöjdens uppgift är i våra dagar att gentemot de olika handtverken och industrierna verka uppfostrande, att förmå dem att lämna de praktiskt sedt yppersta och samtidigt ur skönhetssynpunkt mest tilltalande alster. De praktiskt sedt yppersta, det vill säga de mest ändamålsenliga och samtidigt i tekniskt hänseende absolut fulländade alstren. Idealet är fulländning från alla synpunkter. Tyvärr måste vi européer många gånger gå utanför våra egna ramar för att finna de förebilder, som i detta fall äro af nöden.

Ingen tid och intet land har väl kommit närmare ofvannämnda ideal än Japan under tiden från omkring 1600 till våra dagar. Där i morgonsolens land har blommat och blommar en arbetets kultur, ett arbetets raffinement, mot hvilka vi för att åtminstone ej känna oss underlägsna, måste sätta våra vetenskapers mest lysande resultat.

Ansatsen till en blomstrande och fulländad konstslöjd ha ju icke saknats i Europa, vi taga såsom exempel vissa tiders och vissa trakters smide, glasindustri, bokhandtverk, men inför Japans allsidiga och med det japanska kynnet så innerligt sammanvuxna och enhetliga arbetskultur komma vi afgjordt till korta.

Vi betrakta till en början ett af dessa lackarbeten, som ännu efter flera hundra år se ut som om de nyss lämnat konstnärens händer och allt framgent bibehålla sin ursprungliga fräichhet. Det är ett konstverk, som föreligger, ett fulländadt alster af teknisk färdighet och konstnärlig uppfattning. Och samtidigt är det fullt nationellt, hvilket gäller i allra högsta grad just om lackarbetena. Huruvida lackeringskonsten ursprungligen är kinesisk eller japansk, därom må tvistas hur mycket som helst, faktum är emellertid att på detta område står Japan absolut utan konkurrens och att Japan här skapat något, som (jämte träsnittet) ger det bästa uttrycket för begreppet japansk.

Förfaringssätten vid lackeringen äro mångahanda och på dem kan ej här ingås. Materialet är en produkt, som fås färdig från naturen. Det är nämligen safven af ett slags sumakträd (*Rhus vernicifera*) och tages från unga stammar. I sig själf är den mörk, men genomskinlig. De olika färgnyanserna å lackarbetena åstadkommas genom uppblandningar med

andra ämnen. "Härtill nytjas ofta det fina slam, som fås uti hoen under en slipsten; stundom brukas fint stötte kol" — — — säger vår landsman Carl Petter Thunberg i sin "Resa" 1776. Själva lackeringen är en omständlig procedur med många på hvarandra följande öfverlackeringar och afslipningar, tills den åsyftade glansen och färgen ernåtts. De förnämsta färgerna äro svart och guld. Den glänsande svarta ytan ger en ypperlig färgverkan, särskildt mot en ornering i guld i ytans plan. Fig. 1 är en s. k. Inro med detta orneringssätt — "togidashi". Först är teckningen (här Fuji-yama och tallkronor) anbragt på det grundlackerade, väl präparerade träet, därpå det hela öfverlackerad och sedan har lackeringen varligt afslipats till den genomskinlighet, som kräffdes för orneringens framträdande. Inro's äro små medicindosor, sammanfogade af flera olika afdelningar (se de vågräta strecken å fig.) öfver hvilka orneringen sträcker sig som det sammanhållande momentet. Fig. 2 är ännu en dylik "inro", guldlackerad, tillverkad efter ett annat förfaringssätt, "taka makiye" (makiye = guldlackering). Lacket är uppblandadt med pulver af guld eller yakigani (en gul metall) och orneringen är i relief, här framställande languster, ett slags stora kräftdjur. Den beundransvärdt fina reliefen skulpteras ur ett slags lackkitt, uppblandadt med guldpulver.

Många äro de olika slagen af lackerade föremål, från dessa små prydnadsdosor till kokkärl. Att de konstnärligt utförda lackarbetena, särskildt de äldre mästarnas sedan länge stått högt i rop i Japan, intygas så tidigt som af Thunberg (1776), som säger om dylika, att de "äro i mycket värde, sålsynte och betalas ganska dyrt". Sälunda talar han om, hur "et litet skåp, at nyttias vid en Japansk Toilet, med flere lådor, en half aln långt och föga mer än et kvarter högt utaf gamal lackering, tilböds åt Ambassadeuren til salu. Men at handla det var at upväga det emot guld. För detta åskades 70 Kobangs eller 420 Riksdaler." Thunberg, hvilken som läkare åtföljde den årliga holländska handelsexpeditionen, var en mycket noggrann och god iakttagare och hans "Resa uti Europa, Africa, Asia 1770—1779" är ännu idag en värdefull källa för bl. a. Japanforskare.

De gamla japanska adessläkterna bevara ännu ofta som sina största klenoder lackarbeten, som förfärdigats af konstnärer, hvilka en gång verkat vid deras förfäders hof. Ty vid feodalhofven var det, som konsten blomstrade och sköt fart. Den berömda Ritsuo, som föddes i Yeddo 1663 och var lärjunge till den store Korin, vistades sålunda hos daimion (fursten) af Tsugaru och de nu levande medlemmarne af Tsugarufamiljen innehafva fortfarande många alster af hans hand. En dotter af nämnda daimio giftes in i Arimafamiljen och de ceremoniföremål, som Ritsuo förfärdigade till brölloppet äro ännu i behåll i denna familj. Den mest berömda lackeringskonstnär i nyare tid är Shibata Zeshin (1807—1891), hvars arbeten äro att ställa i jämbredd med de förnämsta arbeten den japanska konsten frambragt. Man får dock ej föreställa sig att sådana mästare voro enbart lackkonstnärer. Ritsuo var sålunda en framstående skulptör och målare och Zeshin var lika mycket målare. Men detta blir själfklart, då man går deras verk in på lifvet. Det är en konstnärlighet i uppfattning, en fantasiens rikedom och en framställningens friskhet, som endast de gudabegåfvade kunna tänkas innehafva, endast en fullödig konstnär kan bringa till uttryck. En framstående japankännare, M. Gonse, säger äfven: "De japanska lackarbetena äro de mest fulländade verk, som utgått från människohänder".

Från lackeringskonsten vända vi oss till skulpturen, sådan den framträder i de s. k. netsukerna. Dessa

äro små föremål af trä eller ben, fästade i öfra ändan af den silkessnodd, som bär inro'n (se fig. 2) eller andra dylika föremål. De hindrade snoddens utglidande ur gördeln, från hvilka dessa små askar hängde ned. Dessa obetydliga pjäser ha de japanska konstnärerna gripit sig an med och härpå använt sin rikaste fantasi. Materialet har knappt lagt många hinder i vägen härför. Netsukerna äro mest af trä, men äfven af ben, horn och någon gång af metall. Kombinationer af ben och metall äro vanliga.

Det är lätt att förstå den begär-

Foto A. Hartman, Gbg.

Fig. 3—5. NETSUKER.

Kitché: Bengt Silfverparre.

lighet, hvarmed dessa små utsökta föremål efterfrågas. Ingen teknisk förkunskap erfordras för att förstå dem och njuta af dem, endast en sund mänsklig uppfattning, allra hälst som japanerna i denna gren af sin konstverksamhet kanske mest närma sig den europeiska smakriktningen. Snart sagdt alla motiv kan man se använda å dessa netsuker, oftast kanske ur sagan och historien. Fig. 3 visar oss sålunda Kongidoji, den japanske Herkules, med sitt underbart väl träffade uttryck af dumdryghet. Fig. 4 föreställer en långbent individ, bärande en ytterst långarmad varelse, som stöder sina händer mot en å marken liggande bläckfisk. Fig. 5 är ett bland de förnämsta konstverken i det Röhsska konstslöjdmuseets japanska samling och är förmodligen en "okimono", en fristående skulptur utan praktiskt syfte. Fig. 6 är en "oni", ett slags myisk djäfvul, som släpar på en stor hatt, och fig. 7 visar oss samma slags djäfvul, skrubbande en präst i badet. Präster och gudomligheter voro dessa stackars Oni-djäflars husbönder. Fig. 8 visar öfverst en netsuke af ben, föreställande ett mått af trä, hvarpå två råttor kraflat sig upp. Hufvudenas karaktäristiska, oroliga och sökande rörelser, äro mästerligt uppfattade. Nederst synes en bläckfisk i en kokkittel, äfven af ben. Slingrande en arm nedför kittelns sida och en rundt hanken och i dödsögonblicket bräckande trälocket med sitt ohyggliga hufvud, skjuter han detta öfver kanten med

Foto A. Hartman, Gbg.

Fig. 6—8. NETSUKER.

Kitché: Bengt Silfverparre.

ett hemskt, människoliknande ansiktsuttryck. Djur ha å dessa små skulpturer fått en ypperlig framställning, sköldpaddor, grodor, ormar, m. m. i en mängd kombinationer. En så outtömlig fantasi som den japanska har ej kunnat nöja sig med en annan källa än den outtömliga naturen att ösa ur. Den oerhörda friheten i motivval och materiekombinationer har förhindrat en stereotyp "skol"-bildning, den skapande konstnären har kunnat låta sin fantasi spela fritt.

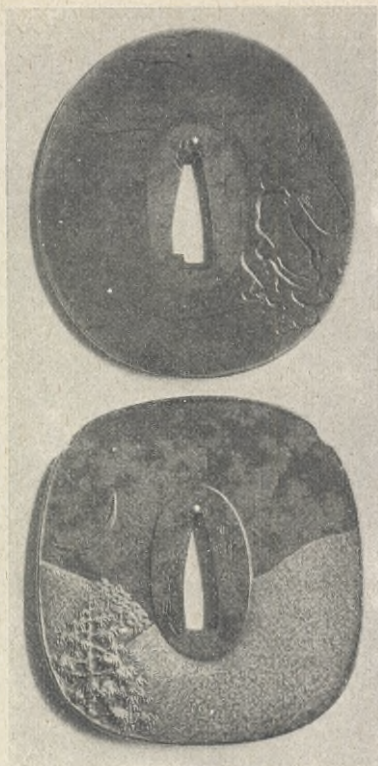

Fig. 9. TSUBA'S, japanska parérplåtar.

Ett område, på hvilket japanerna icke minst visat sin oerhörda konstskicklighet, är metalltekniken. Som det mest helysande exempel taga vi de berömda tsuba's, parérplåtarna å svärden. Svärdet har i Japan allt ifrån urminnes tider ägnats en djup, halft mystisk vördnad. Det har varit ett de privilegierade klassernas sårärke och som sådant blifvit ett föremål, på hvilket den största konstnärlighet och mest drifna arbetsskicklighet nedlagts. Följden har blifvit ett vapen, som står fullständigt oöfverträffadt i fruktansvärdhet och elegans under alla tider, i alla land. Klingorna äro kända som det yppersta som någonsin blifvit i stål arbetadt och deras förfärdigande är eller rättare har varit en fullt erkänd vetenskap. Ett formligt studium af dem har i Japan bedrifvits allt ifrån 1600-talet med den största grundlighet, hvarom vittna många och digra böcker. Dessa ypperliga klingor fingo sin fullt värdiga infattning. Den mängd smådelar, som kräfdes innan vapnet förelåg färdigt, utarbetades på ett sätt, som endast den, hvilken satt sig in i japanens kärlek för sitt svärd, kan fullt fatta. Jag vill här icke gå in på annat än parérplåten, som ju vunnit den största ryktbarheten af alla svärdsdelarna och som ensam för sig blifvit en handelsvara.

Snart sagdt alla grenar inom metallurgien hafva fått sin användning vid förfärdigandet af tsuba's. Ursprungligen var det en i det närmaste rund, hamrad järnskifva, som så småningom kom att konstnärligt utsmyckas under den alltjämt stigande kärleken till vapnet. Dess form blef i det stora hela bevarad. men dess behandling blef efter hand tusenfaldig. Plåten genombrytes i olika fasoner, ytan ciceleras, tauscheras i guld och silver, inlägges med koppar och andra metaller eller ämnen, graveras, etsas m. m. Här som på så många andra håll visar sig japanens outtröttliga, sprittande fantasi i val af motiven och sättet att framställa dem.

Fig. 9 visar två tsuba's, den öfre föreställande en af de sju lyckogudarna, Shichi-fuku-jin, som med till-

bakaböjdt huvud höjer ena armen mot himlen, där ett par fåglar flyga fram. Den mästreliga teckningen är i raska drag graverad på messing. Den undre tsuba'n är af järn med nymåne och berglandskap med träd i silfvertauschering.

Under de fredliga 1600- och 1700-talen utvecklar sig tsuba'n mer och mer till ett lyxföremål och allt större och större raffinement nedlägges vid dess förfärdigande. Hur högt de stodo i anseende, kan inses bl. a. däraf, att de flesta ej blott kunna vara signerade med tillverkarens namn, utan med dens namn, som utfört teckningen, med ägarens namn, tillverkningsorten, datum, m. m. Antalet kända tsubakonstnärer uppgår, lågt beräknadt, till ett par tusen, men så har också denna konst haft en utveckling af ungefär tusen år.

Allt, hvad som ofvan sagts, gör ej anspråk på mer än att ge en ringa och ytlig öfverblick af några grenar inom den japanska konstslöjden. Dess hela område är som en skimrande saga, lika underbar som detta underbara, nya och dock urgamla folk själf.

G. H—m.

Foto. Hamngård, Stockholm.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

VIKTOR ANDRÉN.

50 år fyllde den 7 dec. artisten Viktor Andrén i Sthlm. Född i Uddevalla, målarelärling 77, elev vid Konstakademien 78—82. Vistades på studieresor i Italien 91 och 99. Känd som talangfull tecknare i Kasper, Ny Ill. tidn., Puck o. s. v. Har utfört dekorativa målningar på restaurant du Nord, Blancs kafé, operakafé, K. teatern, Oscarskyrkan, Oscarsteatern o. s. v. Led. af Konstakademien. Utmärkt Bellmansångare.

Samtidigt med kronprinsessan Victoria, hvilken som bekant vistas i Berlin, och där nyligen undergått en operation, har äfven hennes gemål uppehållit sig i den tyska hufvudstaden.

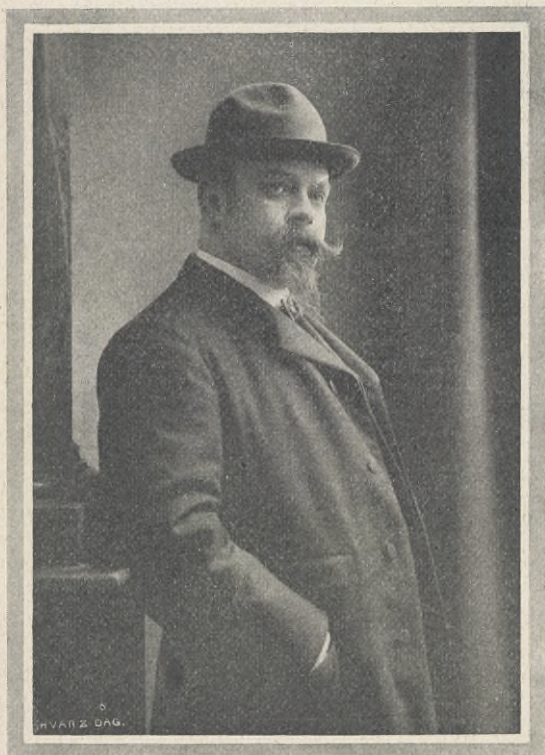
Kronprinsessan har varit ganska medtagen efter operationen, men har dagligen kunnat emottaga kronprinsens besök.

Efter fotografi.

KRONPRINSEN I BERLIN: Kronprins Gustaf beger sig från sitt hotell till svenska beskickningen.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

Efter porträtt.

PIERRE DE MEY.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

Redaktören af den i Antwerpen utkommande tidningen "Het Handelsblad" Pierre de Mey, välbekant i Sverige, såväl personligen som för sina många svenskvänliga och sakkunniga artiklar och arbeten

om vårt lands politiska, kommersiella och litterära förhållanden, blef den 1 dec. utnämnd till riddare af Vasaorden, 1:a klass.

Hr de Mey utgaf för en tid sedan ett större, innehållsrikt arbete om Sverige, som han flera gånger berest, prydt med synnerligen vackra illustrationer efter af honom själf tagna pittoreska och för land och folk karaktäristiska fotografier.

DET HÖGRE ARMÉBEFÄLET.

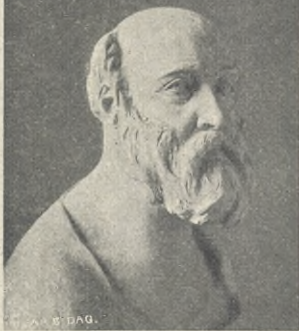
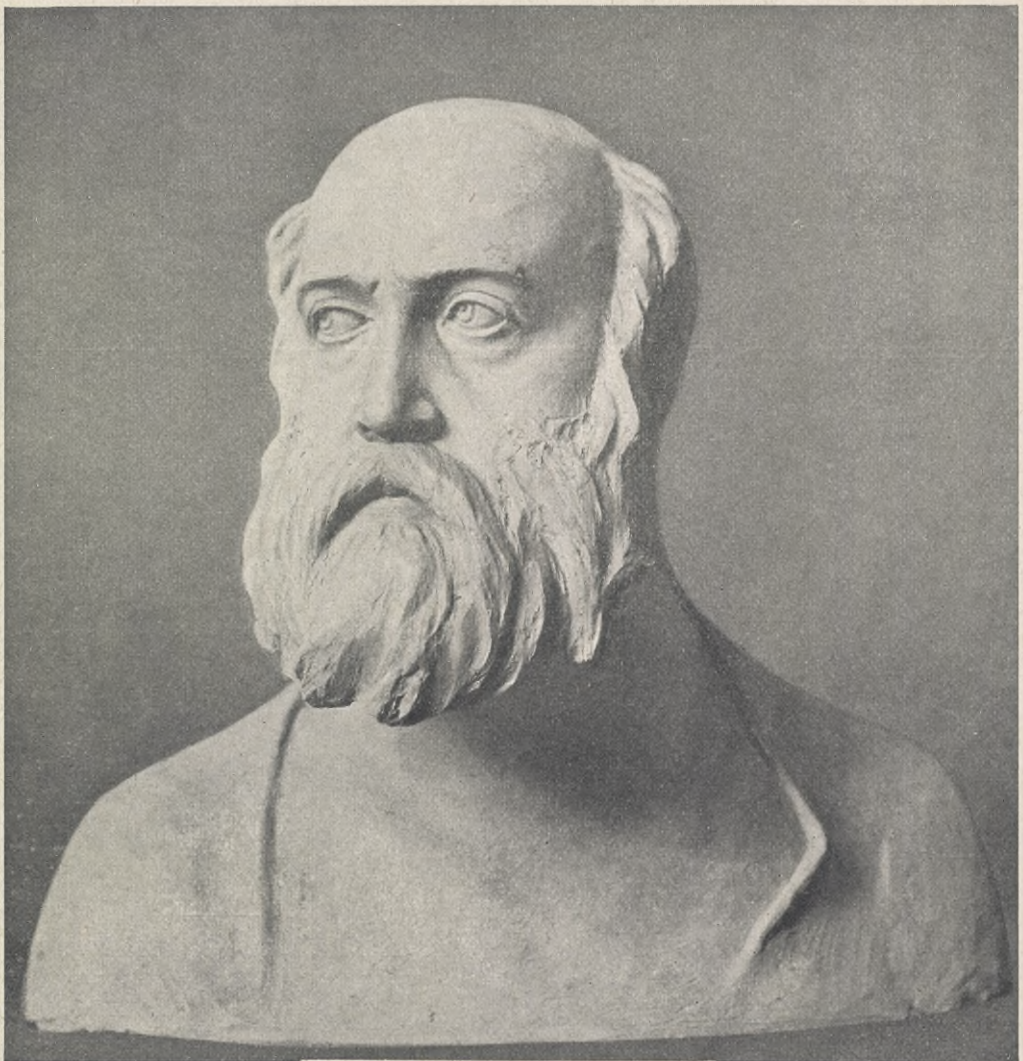
Till öfverste och chef för Boden-Karlsborgs artilleriregemente har utnämnts öfverstelöjtnanten vid reg. Karl Gustaf Emil Kniberg. Öfverste K. är född 1852 och fick 75 sin första officersfullmakt.

Foto. Flodin, Stockholm.

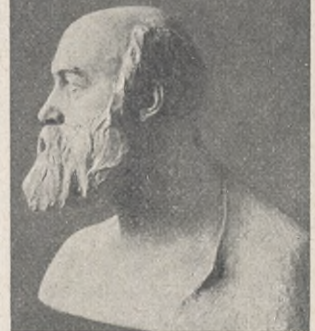
K. G. E. KNIBERG.

Kliché: Bengt Sjöfverparre.

CARL ELDHS
NYA PORTRÄTTBYST
AF GUSTAF FRÖDING.

ENSAM REPRODUK-
TIONSRÄTT TILLS
VIDARE FÖRVÄRFVAD
AF HVAR 8 DAG.

H. S. D. STOCKHOLMSFOTOGRAF

Kitché & Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Skåm—Öbg.

AFBILDNINGAR EFTER OFVANSTÄENDE UN DANBEDAS.

Efter porträtt.

THEODORE ROOSEVELT.

Kliché: Bengt Skjerveparre.

Norska stortingets Nobelkommitté har tilldelat årets fredspris åt president Theodore Roosevelt.

Som bekant ha få män i en ställning som i detta afseende innebär liknande möjligheter insatt så mycken energi till världsfredens fromma som den nye Nobelpristagaren. Hans namn kom säkert som en öfverraskning, men den amerikanske medborgaren skall likvisst af en och hvar erkännas vara förtjänt af utmärkelsen.

I motsats till flertalet af fredsentusiaster — prisbelönta eller icke — hvilkas verksamhet i allmänhet begränsats till det ofta maktlösa teoretiserandet och förkunnandet, har president Roosevelt vid olika tillfällen rent aktivt ingripit till fredens bevarande eller återupprättande. Äfven Förenta Staterna följa med sin tid och pansra sin näfve och grunda kolonier,

I Frankrikes officiella tidning har lästs följande tillkännagivande:

”Änkefru Emile Zola, boende i Paris, anhåller i egenskap af förmyndare för minderåriga Denise Henriette Jeanne Rozerot, född i Paris ^{20/9} 89 och minderårig Jacques Emile Jean Rozerot född i Paris ^{25/9} 91 om tillåtelse för dem att i st. för tillnamnet Rozerot antaga namnet Emile-Zola.”

Som bekant ingick den store franske författaren, i sorg öfver att hans äktenskap förblef barnlöst, med en annan kvinna en förbindelse, om hvilken man först under Dreyfusprocessens dagar erhöi någon vetskap. At de tvenne barn, som föddes i denna förbindelse, vill nu Zolas efterlevande änka förvärfva laglig rätt att bära faderns namn. Hennes åtgörande är nog närmast dikteradt af fin förståelse för det innersta i den önskan efter personligt kvarlevande genom efterkommande (*“Fécondité”*) som var Zolas motiv.

Dotterns uppfostran är nu snart avslutad. Sonen hvars utveckling fördröjts af sjuklighet, visar anlag som tyda på en framtida ingenjörsverksamhet.

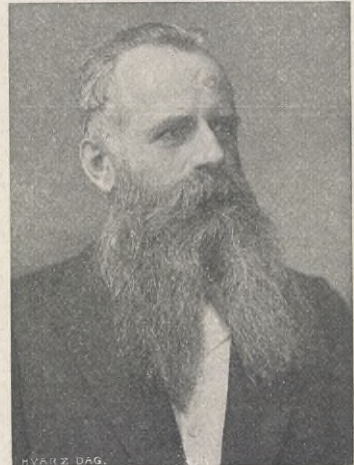
men en praktisk och målmedveten fredssträfvän kan icke fränkännas Staternas högste ämbetsman i närvarande stund.

Han var den förste som vädjade till Haagdomstolen — vid Staternas konflikt med Mexico — och därigenom ådagalades att apparaten också kunde fungera. I friskt minne är också hans ingripande vid fredsunderhandlingarne mellan Ryssland och Japan i Portsmouth, där det nästan kan kallas hans personliga förtjänst att icke det hela gick om intet.

MALMTULLSFRÅGAN I TYSKA RIKSDAGEN.

Tyske inrikesministern greve von Posadowsky bemötte å sitt ämbetes vägnar vid malmexportdebatten i tyska Riksdagen den Speckska interpellationen angående den svenska järnmalmsexporten liksom de uttalanden som under debatten förekommo om påstådd illojalitet hos svenska regeringen.

Denna skulle genom exportförbud å järnmalm ha brutit emot den svensk-tyska handelstraktaten. Greve P. konstaterade därvid att svenska regeringen handlat i hvarje afseende korrekt.

GREFVE VON POSADOWSKY.

Efter fotografi.

EMILE ZOLAS ÄNKA OCH BARN, Denise och Jacques Rozerot.

Kliché: Bengt Skjerveparre.

Efter fotografen.

FRANSK-SPANSK FLOTTDEMONSTRATION I MAROCKO. Panorama öfver Tanger.

Kliché: Bengt Stijversparre.

Algéciras betecknade tydligen icke slutakten i Marocko-affären. På förekommen anledning seglade nyligen den franska medelhafseskadern under amiral Touchard till Tanger och förenade sig där med en spansk flottafdelning i en "makternas" demonstration. Öfverbefälhavare för den samlade eskadern är Touchard. Sultanen af Marocko har blifvit mycket upp-

bragt och beordrat trupper till Tanger. Jaurès har i deputeradekammaren tillvitat regeringen obetänksamhet, men med en diplomatisk not ha t. v. makterna enats om demonstrationens lämplighet.

AMIRAL TOUCHARD. Efter snapshot tagen i Madrid.

Efter Gorki kom turen till en icke mindre ryktbar man, förste tenoren Caruso! Han landsteg som en gud, sjöng på operan och hyllades frenetiskt några aftnar. En vacker dag var han ögonblickets mest smutskastade man i Förenta staterna. Att det hela varit enamerikansk reklam har man svårt att tro, då Caruso i Amerika riskerade alltför mycket med en dylik reklam o. dessutom icke behöfde den.

Vår fotografi är tagen under öfverresan till Newyork ombord å Norddeutscher Lloyds ångare Kaiser Wilhelm II.

Efter fotografen.

ENRICO CARUSO.

Kliché: Bengt Stijversparre.

FRIHERRINNAN.

FÖR HVAR 8 DAG AF STEN SUNESSON.

Jag mötte henne härom dagen, sedan jag icke hört af henne på flera år. Hon brukade annars rätt ofta göra sina besök i min hemtrakt, men nu var det länge sedan jag såg henne sist. Åren tycktes dock knappast ha förändrat henne. Den lilla tunna gestalten hade kanske sjunkit ihop en smula; ansiktet med den af väder och vind hårdade hyn fått ännu några rynkor, men de fina, veka, nästan barnsliga dragen voro desamma, läpparne logo ännu sitt vemodiga, drömfyllda leende, de stora, djupa ögonen fängade alljämt lika litet af lifvets verklighet. Hon ströfvade fram med raska steg med kroppen framåtlutad mot vinden, som kom hennes gamla slitna kappa att fladdra i en vid bäge efter henne. När hon fick se mig, stannade hon och neg, och då hon talade hade rösten sin gamla spröda och drömmande klang. "Jag hinner inte titta upp till herrskapet den här gången", sade hon, "jag har så brådtom nu, men kanske hinner jag komma tillbaka och då så —", och med en löftesrik nick och ett vänligt leende på de tunna läpparne fortsatte hon sin hastande gång.

Och medan jag vandrade hemåt, drog hennes vemodiga historia förbi mitt minne.

* * *

Jag såg henne för mig, sådan hon var, medan lifvet ännu log för henne, och ungdomen och lifsglädjen lyste ur hennes milda blå ögon, innan olyckorna kommit och tagit rosorna från hennes kinder och lyckans soliga leende från hennes läppar. Ingen kunde vara glad såsom hon, när hon kom, blef det lif i lek och dans. Hennes omedelbara, friska glädje ryckte alla med sig, och det var omöjligt att ej smittas af hennes skratt. Och inte var det underligt, att hon log mot lifvet, när lifvet låg så strålande vackert för henne.

Hon var född i ett lyckligt hem, där ingenting saknades. Hennes far var förvaltare vid ett större bruk på landet, och där hade hon växt upp i en af vårt lands fägraste trakter. Sin uppfostran hade hon fått hemma, en smula vid boken, men mest i kök och visthus, i hönsgård och trädgårdsland. Och efter arbetet i hemmet kom dans kring majstång eller på loge i sommar natt, slädfärd öfver frusen sjö och glänsande snö till vinterbjudningarne på herrgårdarne rundt omkring. Så hade hon lärt sig älska lifvets sol och ljus med naturbarnets friska, sunda glädje öfver tillvaron, men aldrig hade öfver hennes väg fallit en allvarsskugga af det soliga, leende lifvets fränsida, kampen för tillvaron och lifvets bittra nöd, sorgen och smärtan. Hjärtegod och hjärteglad, vänlig och öm, hade hon blifvit som en lätt och luftig vårdag i sol och sjungande fågelsång med hvita skyars flyktiga skugga och hemlig yublande het längtan efter lifvet och dess anade under.

Och när han kom, som först gaf hennes drömmar lefvande lif och innehåll, skimrande färg och flykt, kom dem att taga verklighetens form och gestalt, då mottog hon honom, som man möter en stor lycka eller en oanad nåd, mottog honom med jublande fröjd, oförbehållsamt, öppet och impulsivt, het af längtan, yr af lifvets skummande vin.

Det var, som om det flyktiga och vindlätta i hennes vårdagslygne lugnat af i stilla drömmande allvar. Ögonen logo djupare och lyckoleendet ville aldrig lämna hennes läppar. I kindens skära rosor brunno tusen fagra hemligheter, och hennes skratt klang mer jublande än förr. Hon var, som när efter våren sommaren lyser dunklare mogen i fullare, rikare fägring.

Annars var det just ingen, som förstod den kärleken. Han hade bördens, ibland litet tvivelaktiga företråde, annars just inga. Han ägde världsmannens verserade skick och såg ut att ha sett bra nog djupt

i nöjets bågare. Ryktet talade inte håller godt om hans förflutna. Om hon hörde något där af eller om hennes rena, fasta tro på det vackra och goda i lifvet kom henne att inte sätta tro till det, vet jag inte. Hennes föräldrar gjorde det betänksamma. De voro af den borgerliga, grundhederliga typen med gammaldags enkelhet och stränghet i seder och uppfattning. Där fanns borgarens misstro mot vivören-adelsjunkern, rädslan att i fläckade händer lämna ett ungt och skärt och rent lif, misstron mot att han, aristokraten och baronen, kunde hysa någon allvarlig böjelse för förvaltare dottern med det borgerliga namnet. Kanske var denna deras hållning också sin skuld i det, som sedan skedde. Till någon officiell förlofning kom det i alla fall icke.

Och det är knappast håller troligt, att det så varit hans mening. Måhända älskade han henne, men med den flyktiga böjelsen för en ny och ovanlig och vacker leksak hos den, som pröfvat och smakat och kastat bort mycket. Kanske fängslades han af hennes unga fägring och friska naturlighet, som den blaserade då och då kan finna en njutning i att reta sina slappnade nerver med någonting enkelt och naturfriskt. Det är inte godt att veta, men säkert är, att för honom blef det aldrig mer än en flyktig episod, spårlöst försvunnen ur hans lif som så många andra, en lek i sommarsol, där elden i hjärtat aldrig brann hetare än att anorna och fördomarne kunde kyla hjärnan och hålla tanken klart beräknande.

För henne var det lifvets hela fullhet och rikedom, mening och innehåll, solen och glansen öfver tillvaron. Det gaf dagens tankar en stämning af högtid och helg, som kom hennes blick att lysa och hennes röst att sjunka i djupare klang, det fyllde hennes innersta väsen med strålande drömmar, härliga lockande löften. Och så skänkte hon honom allt i skälfvande kärlek och leende lycka. Hon trodde på honom, som vi tro på kraften af vårt väsens innersta lyckolängtan att varda till lif och verklighet. Han ägde intet och var ingenting, men hvad gjorde det. Han skulle skaffa sig en verksamhet, och så skulle de få sitt eget bo och ingenting i världen skulle kunna skilja dem åt.

Det blef den gamla visan, som spelats på tusen melodier, men där slutackordet ständigt är detsamma. Strängar, som brista, unga rika hopp som slockna och dö, lif, som brytas för att aldrig resa sig mera.

Jag vet inte, om han kastade henne från sig tvärt och brutalt eller lät sin förbindelse med henne själf dö i all stillhet. För henne var det säkerligen likgiltigt, på hvilket sätt det skedde, när verkligheten väl en gång stod för henne grym och klar. Hon sändes bort från föräldrahemmet, dit hon sedan håller aldrig fick återvända, och — hvar vet jag inte — men långt borta från hem och föräldrar och gamla vänner, som icke skulle vara hennes vänner mera, ensam och öfvergifven, födde hon sitt barn, en liten flicka.

Hon hade lämnat lifvets solsida och skulle aldrig finna tillbaka dit mera. Lifvet hade slagit henne och slagit så hårdt, att hon aldrig skulle kunna resa sig åter. I veckor låg hon i feber, sväfvande mellan lif och död. Men döden ville ej förbarma sig öfver henne. När hon genomgått sin kris, var hon bruten, mera till själen än till kroppen. Hennes själ hade ej haft styrka och ryggrad nog att bära olyckan. Bakom solsenket och leendet hade legat för liten tanke på och kännedom om lifvets allvar. Hennes lif hade flutit på ytan utan hållpunkt i de tysta djupen. Endast den, som pröfvat en lycka utan skugga, känt den svindlande glädjen inför varats fullhet och rikedom, älskat och trott på lifvet, och sedan på en gång förlorat allt — kärlek, hem, vänner — och flyttat ut i

Efter fotografi.

EN LÅNGSAM KAPPLÖPNING.

Kilobé: Kem. A.-B. Hengt silfverparre Nhm...Ghp

Den bekante menageriägaren Hagenbecks barn äro ibland i tillfälle att roa sig med en sport, som annars egentligen är hemma bland Tropikernas piccaninies —

ridt på sköldpaddor. Om djuren äro mottagliga för högre dressyr, är mer än vi kunna meddela.

lifvets bittra nöd, fattigdomens och föraktets isande skugga, endast den skall kunna förstå, hvad hon måste hafva lidit.

Sedan dess var oeh förblef hennes förstånd brutet, och hennes själ återvann aldrig sin förlorade jämvikt. Visserligen tog hon med kraft och energi fatt på första bästa arbete för att försörja sig och sitt barn, och som hon var praktisk och duglig kunde hon skaffa sig ett nödortfigt uppehälle, men det var som hade hon helt mekaniskt lefvat sitt hvardagliga lif. Hennes tankar lefde i en helt annan värld. Lyckodagarnas drömmar hade så rotat sig fast i hennes själ, att de ej kunnat ryckas loss från densamma af verkligheten. Hennes livsvillkor nu voro för henne endast något tillfälligt och öfvergående, och hon kunde inte fatta att det, som varit, var och skulle alltid för blifva ett afslutadt kapitel i hennes lifs historia. I hennes drömda värld väntade hennes ungdoms älskade alltjämt på henne. Han var borta från henne, men han arbetade endast på sitt håll för att skaffa ett hem åt henne och deras barn. Och så förvandlade hon i sina drömmar arbetets och ensamhetens tunga, långa dagar till lyckliga väntanster. Med ögon, som sågo långt bortom verklighetens hvardagsgrå allvar in i hennes drömmars solfagra lyckoland, gick hon genom lifvet med väntans och längtans veka leende på sina läppar.

Och åren gingo. Hennes dotter hade växt upp och blifvit gift, hennes ungdoms älskade för länge sedan bildat hem med annan. Sedan dottern lämnat henne, vistades hon lite hvarstades. Hon gick från trakt till trakt, dröjde några dagar eller veckor på samma

Efter fotografi.

EN LIKANDE BILD FRÅN JAMAIKA.

Kilobé: Hengt silfverparre

ställe, hjälpte till i hemmen och gjorde sig nyttig med hvad hon kunde, och skaffade sig så sitt uppehälle.

Hennes hår började skifta i silfvergrått, den hvita genomskinliga hyn fårades af ålderns första lätta rynkor, men alltjämt logo hennes läppar och drömde hennes stora blå barnaögon sina drömmar. Blicken hade blott blifvit djupare inåtvänd, leendet mera skälfvande vemodfullt kring de tunna läpparne.

Forts. å sid. 176.

Kung Behanzin fick ändå dö, om icke i sitt eget Dahomey, så likväl på Afrikas jord! Gång på gång kom underrättelsen från den ö, Martinique, dit han förvisats, sedan han på grund af upprörande grymma "regeringshandlingar" af franska regeringen blifvit afsatt, att den gamle monarken, som tydligen kände sina dagar lida mot slutet, bönföll att äntligen få återvända till sina fäders jord.

Jag minns en audiens, som jag för ett par år sedan hade hos Hans M:t utanför den mer än enkla hydda, hvilken belägen på en af de lummiga sluttningar som inhägnat Fort de France, tjänade till bostad för honom och hans till tvenne gemåler reducerade hof. Det första som vid landstigningen hade mött mig från den ifrige ciceronpojken var ett menande "le roi" — "kungen". Efter ett kort parlamentärerande gaf jag mig i hans våld, dock utan att veta hvilken kung det gällde.

I brännande hetta klättrade vi upp för sluttningen. En ung svart — i ett vördnadsfullt afsides från ciceronen benämnd "prinsen" — varskodde, och precis sådan han här synes kom Behanzin ut, silfverhårig, värdig och vänligt mysande på Dahomeyanska. Den himmelsblåa manteln var invädd med guld. Äfven gemälerna buro liknande hofdräkt. Som tronhimmel tjänade en svart paraply och eftersom intet riksäpple fanns att tillgå, bar den ena af de uppvakande gemälerna en askkopp.

Kung Behanzin lärde sig aldrig franska. Måhända blef han håller aldrig så förfaren i räknekonsten att han kom till klarhet, hur många af hans undersåtar som på hans blodiga nyck fått sätta lifvet till.

P. G. N.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Benigt Silfversparre Stilm—Gbg.

DEN NYLIGEN I ALGERIET AFLIDNE KUNG BEHANZIN AF DAHOMEY, VID TIDEN FÖR SIN FÅNGENSKAP I FRANSKA VÄSTINDIEN.

Efter fotografi.

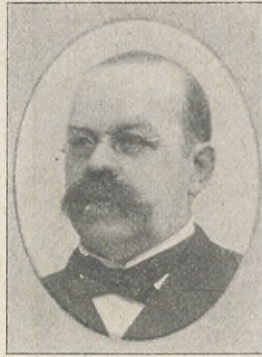
Kliché: Kem. A.-B. Benigt Silfversparre Stilm—Gbg.

FORT DE FRANCE, MARTINIQUE, kung Behanzins förvisningsort.

W. KYLBERG.

Den 8 dec. fyllde direktör Wilhelm Kylberg i Jönköping 80 år. Tidigare dir ktör vid Ryssbylunds landbruksskola, led. af Jönk. hush.-sällsk., hufvudman i Sparbanken, sekr. i Mosskult. fören. och redakt. för dess tidskr.

P. A. L. MALMSTRÖM.

60 år fyllde den 11 dec. godsägaren Per Alfred Lorens Malmström å Flädingstorp (Kalmar län). Ledamot af Riksd. A. K 85-87, landstingsman sedan 83, ordf. i kommunalstämman 88. Verkställande direktör i Bank A.-B. Södra Sveriges afdelningskontor i Visseljärda.

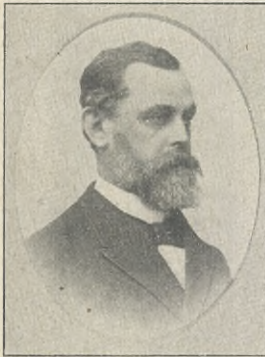
H. A. ÖHRVALL.

Den 15 dec. fyllde professor Hjalmar Öhrvall 55 år. Stud.-ex. 72, med. lic. 87, med. dir. 89, doc. i fysiol. i Upps. s. å., labor. 90, prof. i Upps. sedan 99. Skrifvit ett flertal afhandlingar och uppsatser i med. vetenskapliga ämnen.

D. M. LYCKHOLM.

Den 9 dec. fyllde innehafvaren af en stora bryggerifirma J. W. Lyckholm & Co. i Göteborg, Melcher Lyckholm, 50 år. Led. af Riksd. A. K., ordf. i Örgryte Kommunalutl. m. m.

P. H. ÖSTRAND.

Den 22 dec. fyller ingenjör Per Herman Östrand 65 år. Afg.-ex. fr. Tekn. Inst. 62, förest. i Helsingb Mek. Verkst. 69-77, entreprenör för ensk. järnväg m. m. Stadsutl. i Stilm 94-03. Led. i en del komm. styrelser därstädes.

C. G. UGGLA.

55 år fyllde den 15 dec. häradshöfding Claes Ugglå. Stud.-ex. 71, v. häradshöfding 79, häradshöfding i Västmanlands södra domsaga sedan 90. Ledamot af stadsfullmäktige i Västerås 93, landstingsman, f. d. ordförande i beredningsutskottet och drätselkammaren.

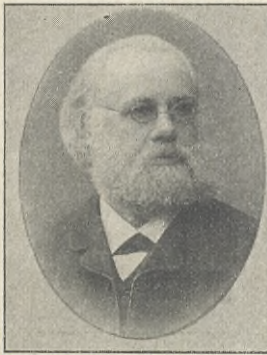
O. F. M. SILFVERSTOLPE.

Den 14 dec. fyllde öfverste Oscar Silfverstolpe 50 år. Stud.-ex. 74, underlöjtn. vid Nerikes reg. 75, i Generaltabern 83, öfverstelöjtn. i armén 98, vid N. Skånska inf.-reg. 99, öfverste i armén 02, öfverste och chef för Elfsborgs regte 03, för N. Skånska inf.-reg 06.

A. L. C. LEWENHAUPT.

45 år fyllde d. 5 dec. riksheraldikern greve Adam Lewenhaupt Stud. 81, kansl. i Lund 88, amanuens i landförsvars- o. finansdep. samt e. o. amanuens i riksarkivet s. å., kammarherre, tjänstgj. hos enkehertiginnan af Dalarna 95, riksheraldiker 03, amanuens i riksarkivet 04.

V. T. P. STURZEN-BECKER.

Lektorn, fil. dr. Vilhelm Sturzen-Becker fyllde den 7 dec. 65 år. Stud.-ex 60, fil. dr 65, lektor vid Högre realläroverket å Normalm i Stockholm sedan 80, lärare i engelska för prinsarne Oscar, Carl och Eugen 77-82.

O. F. WIJLMAN.

Direktören Oscar Fredrik Wijkman i Västerås, fyllde den 6 dec. 65 år. Mångårig ledamot af stadsfullmäktige, drätselkammaren, ordförande och vice ordförande i hamnstyrelsen samt en mängd olika bolag. Bildade Vesterås Mek Verkst. A.-B. 74, dess verkställande direktör 74-98, m. m.

K. W. K. HÅRD AF SEGERSTAD.

Direktören Karl Hård af Segerstad i Jönköping, fyllde den 6 dec. 55 år. Verkst. direktör i Munksjö A.-B., ordförande i styrelsen för Riksbankens kontor i Jönköping, ordförande i Smalands handelskam. m. m. Led. af stadsfullmäktige, m. m.

J. WALLIN.

Rådmanen och bokhandlaren Johan Wallin i Eskilstuna, fyllde den 3 dec. 55 år. Rådman i Eskilstuna sedan 1900, ledamot i styrelsen för A.-B. Mälarp. provinsernas Banks afdelningskontor i Eskilstuna sedan 03.

PORTRÄTTGALLERI

S. HAGLUND.

Fabrikör S. Haglund i Falköping fyller den 22 dec. 60 år. Mångårig led. af stadsfullmäktige, drätselkammaren byggnadsnämnden, kyrkorådet m. fl. kommunala uppdrag.

C. G. JOHANSSON.

Led. af Riksd. A. K. hemmansägaren Carl Gottfrid Johansson å Af-lösa, Jönköpings län, tyllde den 9 dec. 55 år. Kommunalstämms ordf. sedan 79, ordf. i Visingsö sparbanks styr. och distriktets vägstyr. Landstingsman. Led. af Riksd. A. K. sedan 97. Nämndeman och häradsdomare.

D. R. L. HELIN.

50 år fyllde d. 18 dec. kapten David Helin i Ulricehamn Stud.-ex. 77. underlöjtn. vid Eilsborgs regte 78, kapt n 99 Ordf. i styr. för Göteborgs Handelsbanks afdeln-kontor i Ulricehamn. Led af stadsfullmäktige och drätselkammaren. Brandchef.

A. F. PETERSSON.

Fältintendenten Aron Petersson i Sköfde tyllde den 5 dec. 50 år. Stud.-ex. 76. underlöjtnant vid Kronobergs regte 77, regementsintendent 85, kapten i armén 97, fördelningsintendent vid III:e armébr-delningen 05.

J. I NÆSLUND. †

Den 10 nov. afled kyrkoherden Johan Israel Næslund. 84 och ett halft år gammal. Stud.-ex. 42. prästvigd 45, past.-ex. 59, kyrkoherde i Näs 64, i Ragunda sedan 71, folkskoleinspektör 70—71, landstingsman 72—73.

C. F. RUDA. †

Den 27 nov. afled å Gråstorp f. handlanden Christian Fredrik Ruda vid 76 års ålder. Under 49 år handlande i Ämål, stadsfullmäktig, ledamot af stå ens mera betydande kommunala styrelser m, m.

J. A. S. WAHLGREN. †

Den 1 dec. afled i Sthlm f. riksdagsmannen F. d. godsäg Johan Arvid Sebastian Wahlgren, 63 år gammal. Genomgick Ulfuna 65—67 och studerade i England och Skottland. Efter sin fader tillträdde W. den stora egendomen Frändesta (Sdrml) hvilken han 97 atträdde. Landstingsman, led. af Riksd. A. K. 91.

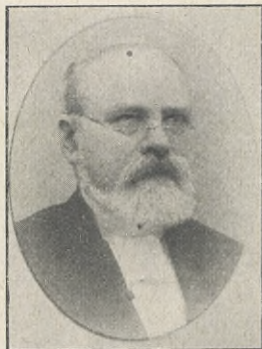
J. SANDSTRÖM. †

Den 3 nov. afled f. skogsinspektören Johan Sandström i Arvidsjaur, 52 år gammal. Innehade där flera kommunala uppdrag, och var en af stiftarne i och direktör för Arvidsjours sparbank.

A. N. ROTHMAN. †

Den 6 dec. afled i Skeninge, borgmästaren Anders Nicolaus Rothman Född 32, stud.-ex. 51, hofrätts-examen 56, vice härads höfding 62, radman och magistratssekreterare 66, borgmästare 02. Direktör vid Östergötlands Enskilda Banks afdelningskontor i Skeninge sedan 81.

O. HEDÉN. †

Prosten och kyrkoherden Olof Heden afled i Hjo den 7 dec. Född 37, stud.-ex. 66, prästvigd 67, kyrkoherde i Hössna 77, inspektör vid Ulricehamns pedagogi 79—87, kyrkoherde i Hjo 89, kontraktsprost i Kåkinds kontrakt 98. Inspektör vid Samskolan i Hjo 1900.

J. PETERSSON. †

Banmästaren Johannes Pettersson afled i Vänersborg den 25 nov. 68 år gammal. F. d. ledamot af Uddevalla stadsfullmäktige samt ordförande i Bäve kommunalstämna.

K. V. LUNDQVIST. †

Rektorn vid Hudiksvalls läroverk, Karl Viktor Lundqvist afled den 7 dec. Född 65, stud.-ex. 83, lektor i Hudiksvall 98, rektor 02. Ordförande i styrelsen för Arbetareinsti-tutet i Hudiksvall.

Amatörfoto P. H. Hattner. Malmö.

Älsk. Bengt Sjöversparre.

NY KYRKA I MALMÖ.
En bild af den nyligen till det yttre fullbordade S:t Johannis-kyrkan i Malmö.

Forts. från sid. 172.

Själf märkte hon att åren runnit hän. För henne var lifvet ändock fullt af hopp och lockande löften. I hennes hjärta brann ungdomselden varm och lockade skära rosor på hennes kinder, då hon för hvem, som ville höra på, talade om alla de lifvets rika härligheter som väntade henne, hur lycklig hon var, hur godt och bra hon hade det. Nu skulle han snart komma och hämta henne. Hon visste så väl, hur de skulle ha det. Det var ett sådant fint och vackert hem, han arbetade på att skaffa dem. Hon visste bara inte, hur hon skulle kunna göra honom lycklig nog, som varit så god mot henne och arbetat så för dem. Och hon hade så brådt att bli färdig med allt sitt. Hon ville ju ha sitt med sig i boet, hon också.

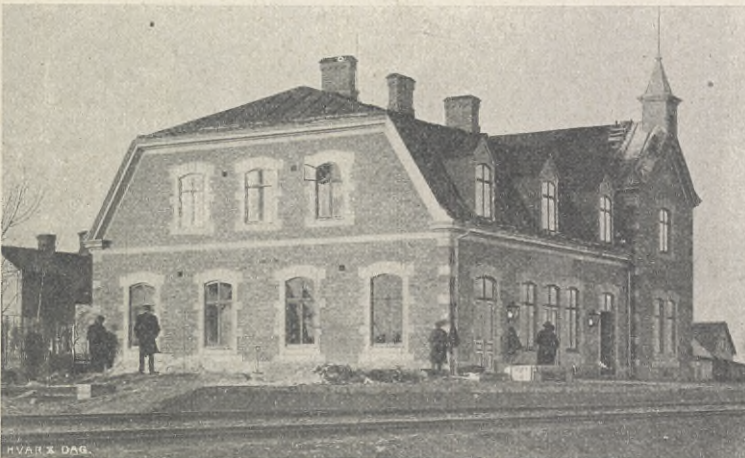
Och så broderade hon deras namn på duktyg och linne, och öfver deras sammanflätade initialer satte hon en friherrlig krona. De kunde gärna kalla henne för friherrinna, sade hon, ty de voro ju man och hustru, fast de inte haft det så ställt, att de kunnat hålla bröllop än. Det skulle bli ett så vackert bröllop. I en kyrka på landet skulle det stå. Hon visste bara inte, hvilken som var den vackraste. Och så anförtrodde hon dem, att det var egentligen kyrkorna, hon gick omkring och såg på.

Så vandrade hon från bygd till bygd med sin historia om lifvets sorg och drömmarnes lycka. Och människorna gånge henne husrum och mat för hennes barnfromma ögons och ljusa leendes skull, kanske också för hennes flinka händer och bestämsamma hjälp, och ville någon göra henne glad och se blicken lysa djupare och leendet klarare, så behöfde han bara kalla henne för friherrinnan.

Hennes dotter hade det gått olyckligt för. Skild från sin man, hade hon sjunkit allt djupare och dött i armod och nöd. Men allt detta hade spårlöst gått förbi friherrinnans minne. Hon visste bättre. Hennes dotter lefde frisk och lycklig och hade en sådan präktig man och så många vackra, kloka barn. När hon talade därom djupnade blicken och leendet skalf. Hon skulle få det så, hon också. Det var bara så svårt att finna den allra vackraste kyrkan för brölloppet. De voro ju så vackra allihop, men äfven den allra vackraste kunde inte vara riktigt vacker nog för dem.

När de tankarne kommo åter — och det gjorde de ofta — då hade hon inte ro att stanna längre. Alltid hade hon några ställen till, som hon skulle gå och se på. Och alltid måste hon skynda sig, så att hon kunde vara riktigt färdig, när han kom och hämtade henne. Och så log hon och tackade för gästfriheten och bad dem vara välkomna till brölloppet, hon skulle visst inte glömma att underrätta dem om det.

Stackars lilla friherrinna! Skall drömmen räcka till att hålla dig fjärran från lifvets bittra verklighet, tills krafterna sinat ut och ditt goda, trogna hjärta upphört att älska? Jag vill önska det för din egen skull. Kanske skall du då gå in i den eviga hvilans med lyckans leende på dina läppar och dina sista ord vara en välsignelse öfver lifvet och öfver dem, som fyllt det med all den sorg och smärta, dina drömmar format om till löften om rik lycka.

Efter fotografen.

Älsk. Bengt Sjöversparre.

JÄRNVÄG PÅ ÖLAND: Borgholm—Böda järnvägs stationshus i Borgholm. Järnvägen öppnades för allmän trafik den 2 december. En järnväg Borgholm—Ås—Färjestaden kommer att inom kort påbörjas.

VIII ÅRG. 11:E HÄFT.
INNEHÅLLER:

Karo'ina Widerström. — S:t Eriksbron. — Arbetsförmedlingskonferensen i Sthlm. — Några Japanska konstslöjdfremål. — Viktor André. — Kronprinsen i Berlin. — Pierre de Mey. — Det högre armébefälet. — Gustaf Fröding. — Nobelska fredspriset. — Malmotullsfrågan i tyska riksdagen. — Emlie Zolas änka och barn. — Brokigt utomlandsnytt. — Berättelse. — Veckans porträttgalleri. — Ny kyrka i Malmö. — Järnväg på Öland.

Obs! Återgifvande af text eller illustr. ur H. 8. D utan särskild medgifvande förbjudes.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI
GÖTEBORG. 1906.